

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

SVĚTELNÝ OBJEKT

Nela Matoušková

Plzeň 2015

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Oddělení designu

Studijní program multimedia

Studijní obor Multimediální design

Bakalářská práce

SVĚTELNÝ OBJEKT

Nela Matoušková

Vedoucí práce: MgA. Jan Morávek

Oddělení designu

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2015

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval(a) samostatně a použil(a) jen
uvedených
pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2015

.....

Podpis autora

OBSAH

1	MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE.....	1
2	TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY.....	3
3	CÍL PRÁCE.....	5
4	PROCES PŘÍPRAVY.....	7
5	PROCES TVORBY.....	9
6	TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA.....	11
7	POPIS DÍLA.....	13
8	PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR.....	15
9	SLABÉ STRÁNKY.....	16
10	SILNÉ STRÁNKY.....	18
11	SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ.....	20
	A) Knižní a periodická literatura	
	B) Internetové zdroje	
12	RESUME.....	21
13	SEZNAM PŘÍLOH.....	23

1 MĚ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

Ocitám se zde. V prostoru, jež je buzen nekonečností, velikostí, rychlostí, plynulostí a inteligencí. Jasněji na bílém papíře v podobě typografické, ale i tam, kde mysl má je. Myslím na to, jak to spojit v jedno a zda to bude uchopitelné. Pochopitelně je to vize (viz. str. 222...), práce zhmotněná v podobě papíru a dvd nosiče. Jak prostá a křehká věc. Děkuji za oči i ty vaše.

Vidím prostor a člověka, jež se v něm ocitá. Jak ho vnímá a pracuje s ním? Je zde kontakt, pohyb a to všechno okolo. To co je okolo nás si do jisté míry vytváříme my sami, sebou samými a z toho může vzniknout samohra jež vám zde představuji v objektu.

Uzavřela jsem bytost v mnou vytvořeném prostoru. Osvětlovala ji, natáčela, stříhala, projektovala a transformovala do všech možných rolí mého průmyslu. Zaznamenat živě její pohyb jste mohli v ateliéru multimédií, půjčovně techniky a vůbec škole. Pozastavení nad modelací a fotografií je snad pochopitelné. Jsem již v dostatečném kontextu? Člověk aby se pořád někam vešel, obsáhl to a to. Ovšem velikost dvd nosiče nese též jistá omezení.

Její existence je závislá na technice.

Zvolila jsem si techniku, díky níž jsem v pohybu a současně na trní až do poslední chvíle. Pozastaví mě akorát fotografie z níž vycházím.

Dostávám se tímto však do rozporu, jelikož upřednostňuji přirozený běh života a pohybu v realitě věnuji stále více času než v pohodlí našich technologií. Zároveň mi však digitální technologie umožňují splnit si představu.

Digitalizace přichází s možnostmi, které v obyčejném životě někdy stěží nalezneme. Mohu se díky ní pohybovat kde se mi zlíbí, tudíž i vytvářet si vlastní prostředí.

Našla jsem se v prostoru, který mi dává svobodu a mám na mysli i svobodu projevu a tento rozlet nenalézám v oborech kde se pracuje „klasicky“, ikdyž díky tomu svou výslednou hmotou staví „reálný“ svět.

„Ocitám se mezi realitou a virtualitou, jež jsou póly přirozenosti a umělosti našeho světa. Také onoho a nás, cizího a našeho, poroučejícího a poslouchajícího, prvotního a druhotného, kdy ovšem druhotné je skryté prvotní již i z minulosti realita má v sobě plno virtuality a i budoucí virtualita bude zároveň dokonale reálná.

Co dělám je právě spojení této dvojjakosti. A právě na tomto bojišti jež se ocitám, rozhoduje se o smyslu světa. A tak mohu být blízko nalezení svého významu v něm.

Bojuji-li za naplnění smyslu svého žití, tím že usiluji o nějaké pozitivno, o život, o naději, o uspokojení, o štěstí, střetávám se s něčím, co nejsem. Bojuji především se sebou, s něčím ve mě, ale je to mé pravé já?''¹

---

¹ ŠEDIVÝ, V., *Jak se dělá svět: MAN BANG*. Plzeň, 1998. s. 267

2 TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Kde končí já a kde počíná „okolní svět“? Ptám se a pohrávám si zde s touto myšlenkou. Je snad pouze „vnitřní svět“ naším já? Co je vlastně „vnitřní“ a co „vnější“? Člověk, který za tímto já vězí je ve středu dění. Uprostřed mezi bohem a vesmírem, reprezentovanými v člověku jeho duší a tělem. Člověk je tedy hlavním aktérem s nímž si zde hraji. *„Hra je dobrovolná činnost, která je vykonávána uvnitř. Má svůj cíl v sobě samé a je doprovázena pocitem napětí a radosti s vědomím „jiného bytí“ než je „všední život““*.²

Kolem a kolem točím se se zemí společně s vámi napříč vesmírem co pojí nás a někdy na části trhá. Rozhazujeme se a pak zase dáváme dohromady. Nekonečný koloběh života v němž naši existencí vytváříme dění i tam, kam jen oko může dohlédnout.

Píši v průběhu toho všeho a abych řekla pravdu, raději to prožívám pohybem těla než myslí, ale i tak myslím že my to myslí mám-li na mysli.

Jelikož nerada stojím na jednom místě, vydala jsem se cestou pokus-omyl. Doufám tedy, že má vize bude od omylu daleko, ale je to proces a v něm se do situací kde funkce postrádá smysl dostávám.

Vybrala jsem si prostor mého domova a to z důvodu takového, že součástí bydlení je zimní zahrada³. Prostor ze skleněných tabulí co mě navedl na myšlenku skládačky. Je to bezpochyb nejprosvětlenější místnost domu obývající květiny a vítající návštěvy, zároveň průchodem do zahrady jako takové, kde se hlavně v létě dveře nezavřou. Proudí zde tedy život naplno což je mi

---

² VYSKOČIL, Ivan. *Psychosomatika*. Vyd. 1. Praha: Akademie múzických umění v Praze, Divadelní fakulta, 2008, 195 s. ISBN 978-80-7331-135-3.

³

Příloha 1, Prostor – zimní zahrada

sympatické, a tak jsem si prostor vybrala jako své plátno v němž je zevnitř vidět tedy venek a naopak. Tyto pohledy jdou tak ruku v ruce i s mojí projekcí.

Sebrala jsem se tedy a s pomocí sádla počala projektovat.

Postupným spouštěním projektorů však tělo zase rozházela a tento stav mohu říci pociťuji neustále v průběhu tvoření, ale to je život ne? To o co tady jde.

Prostoru tedy jak jste si mohli všimnout, dávám velkou váhu. Je přeci to v čem jsme a jeho vliv na nás má neuvěřitelný dopad. My všichni jsme jeho tvůrci přes přicucnutí magnetu až po přestěhování se kamsi. Na místě je tedy otázka: Proč sklo? Je čisté, čiré a křehké. Může se s ním pracovat v různých rovinách a jeho kouzlem je právě průsvitnost, pohled skrz něj. Sádlo jím pomazané vnímám jako obal/schránku či kůži za jejíž „vrstvou“ nalézáme dosud skryté, nebo možná jen představitelné, né zcela reálné.

3 CÍL PRÁCE

Cílem mé práce je posunout se dál. Dosáhnout toho, že nemožné je možné a škola opravdu hrou, v které budu ráda pokračovat pokud bude přijata má práce v této formě. Je to vlastně jakási zkouška mě, ale zároveň i školy, zda je pro mě tím správným prostorem v němž bych se mohla případně další tři roky pohybovat.

Můj prvotní cíl byl dát celou tuto práci dohromady-složit se. Čímž myslím splnit si představu a dosáhnout výsledku, který mi byl v prvním ročníku ještě vzdálený. Pravdou je, že čím jsem blíže konci má představa o něm není ještě zcela uspokojivá. Vize videa od prvotního né tak vzdálená, ale pokud tím žijete a denno denně se s tím probouzíte, pořád vám něco chybí. Už se nemůžete ani vidět a být sami se sebou. Pořád sebou šijete a pořád je to špatně. Možná stačí si jen oddechnout. Nechat to být aby jsme pak nakonec viděli správně. Viděli to, co potřebujeme. Nemohu se tedy jen tak vzít, ukončit půlroční „procházku“, zde před vámi ji složit abych pak odešla jako někdo + - jiný, protože samotná podstata nás samých v nás zůstane až do konce našich dní.

Najdu díky titulu o nějž se zde usiluje pak vhodné pro mě místo? Smysluplné mi spíš zde přijde pohrávat si.

Povznést se tedy nad touto „divadelní“ hrou v objektu. Společně se jí zasmát a nebo naopak zařvat v rohu samoty. Obojí je možné. Celou práci jako tragikomedii vnímám. Jelikož se nad ní někdy smíchy za břicho popadám a jindy vztekle sebou mrskám až padnu v zoufalý patos.

Pro pochopení jež od svého okolí čekáme se musíme vyjádřit tak, aby to mělo hlavu i patu. To zvířecí pud nás žene za hranice k činům jež nejsou správné? Uvědomuji si však, že splnění těchto bodů může být vděkem za vzdělání jež se nám dostalo a

samozřejmě i tahle psaná řízená forma dalším testem. Jak popisuji ve svých silných stránkách, i přes pád po apatii jsem se vždy zvedla. Ležet na zemi k ničemu nevede, a proto jsem neskončila jen u svázaných stránek kterými jste si prošli a doufám i přes ně došli až sem. Musela jsem tak učinit, jelikož tyto listy jsou součástí mé práce/mě samé. Odlehčení pro mnohé je uspět. Shodit tu „tíhu“ a spokojeně odejít. To je mi za těžko tížit se když žiju. Duše představená tedy v podobě preservativů je příznačná pro důvod mého činu. Můj konec tedy leží ve vašich rukou. Herec si do posledního kroku nikdy nemůže být zcela jist jak jeho výkon dopadne, ikdyž zná dobře roli jako studenta a má ji přečtenou až do konce.

4 PROCES PŘÍPRAVY

„Kudy a jak vede cesta k vlastnímu pohybovému projevu?“⁴

Začíná v hlavě. Nápad, nějaká vize s vědomím, že neznáte funkci toho celku. Začala jsem zkoušením. Příchodem k lidem co mi byli na blízku a natáčela jejich části v pohybu a zde jsem se již dostala do slepé uličky. Nešlo mi o vzhled těla, ale ochotu a dobrou spolupráci. Kde narazíte na člověka jež se vám bez problému svlékne, když nemáte finance + aby jste si zajistili ten pravý model jež budete moci využívat kdy se vám zamane. Dostala jsem se tedy nakonec do spolupráce se třemi lidmi jež mi dali skici pro další kroky v natáčení. Zde počala má první a poslední spolupráce. Zjistila jsem, že mě otravuje otravovat, a tak jsem dala pokoj a v pokoji se svlékla. Našla jsem tedy tu pro mě správnou cestu po které jsem se vydala. Jen jsem se na ní cítila opuštěně, jelikož byla díky nepochopení okolí vzdálená. Krosla jsem si to však i přesto přes obývací pokoj a nabourala tak společenskou místnost a jakéhokoli společníka tedy vyhnala. Vytvořila jsem si v prostředí domu ateliér. Jelikož jak už jsem psala jsem tak učinila ze společenské místnosti, stalo se mé činění společenským tématem i mimo dům. Pochopení nepřišlo ani z venčí, ale za určitý respekt děkuji.

Kdysi zevlíčí místnost stále mé spolubydlící lákala, a tak při možném jejich výskytu jsem v začátcích příprav prosila o jejich pomoc. Snaha pomoci s konstrukcí a možnými technickými problémy do nichž jsem se dostávala mi byla dána, však psychicky byla neúnosná z obou stran a po zbytek mé práce jsem odmítala jejich přítomnost, tak jako oni odmítali mou v onom místě. Když vezmete lidem jejich společenskou místnost, stanete se terčem pro

---

⁴ VYSKOČIL, Ivan. *Psychosomatika*. Vyd. 1. Praha: Akademie múzických umění v Praze, Divadelní fakulta, 2008, 195 s. ISBN 978-80-7331-135-3.

jejich negativní emoce, které nemají kde probrat. Je to přirozené. Bohužel i to pramení opět z nepochopení. Kdybych je dokázala zaujmout, mohla by bejvala být zábava od rána do večera. Pach sádla jim však ještě přidával k možným výtkám.

Mé přípravy, tedy celkové, počaly již někdy v říjnu. V zimním období jsem řešila hlavně objekt-vnitřnosti krom pohybu těla. Kdybych se mohla vrátit zpět, raději bych se do plastů zabalila a dala si zimní spánek, jelikož výsledná podoba vnitřního objektu jakou nyní můžete vidět vznikala skoro každý den před noční projekcí z důvodu praskání kondomů.

Samotný nápad využití preservativů mě napadl asi měsíc před posádlováním zahrady. Přípravy⁵ tedy vznikaly před každou plánovanou nocí jež jsem s projektory měla. Samotná videa, sádlo, scénář, technika, byly samozřejmě předpřipraveny.

5

5 PROCES TVORBY

Jak do toho?Krokem.

Krok za krokem rovnou čarou po bodech jež jsem si mohla stanovit v přípravě tvorby se nekonal. Byla jsem si vědoma toho, že budu bojovat s objektem na nějž by se mělo odrážet světlo projekce. Počala jsem tedy vnitřkem. Jelikož mám problémy s vystižením reality v umění, snažila jsem se alespoň o její podobu v tomto objektu lidských vnitřností. Se střevy byla sranda a vytvářela jsem je ze všeho možného - špaget, silikonu, za pomoci tavící pistole, provázků, a tak dále, a tak dále. Dokonce mi rodina kupila i ruličky od toaletního papíru. Střev bylo tedy dost. I přes táhnoucí se provazy jich, nafukovala jsem ještě tvarovací balonky.

Srdce, plíce a ledviny ač mají tvar celkem jednoduchý, stále nebylo možné splácet k obrazu svému. Nakonec jsem tedy měla pár maket⁶ sestavených buď z polystyrénu nebo obtažených na pauzáku či bílém papíru, kde jsem se pokusila spíš už o abstrakci ke které mám blíž. Tyto patvary neměly úspěch a zlom byl v plastu nebo spíš pytlíku⁷ jež mě zavál pro radu do ateliéru. Jelikož jsem si stále nevěděla rady jak pro změnu pytlíky svázat... (což je možná udivující), navázala jsem na balonek a upgrejdovala ho na preservativ. Nafouklé množství se tak stalo mým vnitřkem a duší práce.

Videa částí těl vznikaly kontinuálně po celý čas tvorby. Z prvu bílé pozadí jsem vyměnila za černé i s novým postavením světel proti sobě mířících na postavu. Ještě před tímto fungujícím poznatkem, kdy jsem si se světly hrála, zaujalo mě kontra, to však bylo kontraproduktivní, ikdyž mé zaseknutí na něm bylo asi způsobené

---

⁶ Příloha 3, Proces tvorby – srdce

⁷ Příloha 4, Proces tvorby – igelitový pytlík

zaujetím nad divadelním “obrazem“ jež se jevil, a tak jem část této hravosti vsunula i do konečné fáze videa. Můžete ji nalézt v prostředí děje práce v níž hraje i zvuk z prostředí divadla.

Při natáčení jsem se opravdu pohyb těla snažila řešit a to hlavně tak, aby se dále jednotlivá videa lehce spojovala a mohla tak dát fáze celkové podobě práce. V tomto dění tvorby jsem se spíš potácela jelikož mi bylo zatěžko přiznat i celek a zde se odkazuji k tlaku o němž je zmíněno v silných stránkách práce. Dostala jsem se do nálady způsobené vnějším vlivem jež mi dal impuls pro to, rozhýbat se výsledné podobě. Aktivita jež následovala po zhotovení videa, tedy samotný pohyb⁸ v projekci byla asi nejvyčerpávající z celého procesu. Tlačil mě čas, rodina, počasí a vůbec negativní výjevy z venčí. Odraz toho se myslím projevil na mém závěrečném pohybu v díle a čím více jsem se snažila pýlí změnit tento chod věcí, tím více se mi zužoval prostor a má síla vyprchávala s dalším a dalším tahem až bylo opravdu dusno. Tento prožitek se mimo jiné též přičinil v textu první verze psané povinnosti.

---

⁸ Příloha 5, Proces tvorby – živá postava

6 TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA

Ve své práci jsem využívala hlavně techniky kterou mi poskytla škola a s níž jsem měla již zkušenosti z předchozích let studia. Ve druhém ročníku jsem se seznámila s projektořem HP, kde jsem si jeho základní funkce osvojila v práci s metamorfozou, jež je předstupněm mého nynějšího projektu. Zde jsem též projektořovala na sklo. Samozřejmě projektoř je tady ovládán podobně jako při běžných projekcích. Výsledný obraz jenž promítá, hledá však vhodné "plátno". Je známo, že projekce potřebuje tmou a bílý povrch na kterém nalézáme daný obraz. Pro mě však bylo důležité, dostat video do podoby takzvaného 3D obrazu jež vytvářím právě povětšinou geometrickými prvky kresebně na povrch skla. Pro dosažení možné projekce a výsledného efektu je zapotřebí mít sklo pomazané tedy sádlem, jak už jsem se několikrát zmínila. Prostor, na který jsem soustředila svou projekci si žádal tři takovéto projektořy. Co se týče rozestavění těchto stroju, měla jsem omezený venkovní prostor ze stran kde vede oplocení, a tak se s nimi nedalo moc hýbat dál od objektu. Toto celé je propojeno kabely jež se táhnou až do vnitřku mého prostoru. Openspace je tedy opravdu vzdušný a mrazivý. Připojení si žádalo mimo prodlužek, rozdvojek..., několika metrové vga, kde mi v tomto ohledu mimo školy posloužila alza kam jsem zavítala několikrát z důvodu možného využití jí jako půjčovny.

Videa za pomoci těchto projektořu promítaná, natočila domácí handycam Sony Lens. Funkce které nabízí mi poskytly ideální možnosti v natáčení, kde jsem především využívala těch manuálních a dotykem šlo vše ráz na ráz. Zde se ocitáme v pokoji který mi dle potřeby slouží i jako druhý ateliér samozřejmě jen díky půjčené technice ho takto můžu nazvat. Bez fotografických světel

bych byla určitě jinde. Zde tedy slouží ve větší míře opět školní technika a její dedolight. Někdy je zastoupila i světla jiná, rádoby ateliérová, však s takovým rozptylem světla, kterým se nedalo moc hýbat mimo nějaké punk upgrade v kterém jsem se snažila o stínítko.

Postprodukce natočeného materiálu se konala v programu premiera cs6, kterou spouští notebook lenovo. Tento počítač i program který v něm blbě vlastním mi sloužily po celou dobu tvorby, ale ovšem né tak jak bych ráda. Hodně mi zpomalovali chod všeho, ale zároveň jsem díky tedy přenosnému pc mohla pracovat kdekoli i mezi lidmi a ne jen sama na místě ve školní střižně, kde bych byla pravděpodobně technicky zdatnější, ale určitě né radostnější.

Na závěr tohoto bodu musím ještě zmínit zvukovou složku. Tu jsem nahrávala za pomoci mikrofonu rode a zoomu. Nahrané ruchy jsem pak následně posprodukčně upravila současně se stříhem presentovaného videa.

7 POPIS DÍLA

Jedná se tedy o objekt, jenž se díky světlu dostává do pohybu a transformace. Jeho místo určení stojí na skleněných tabulích jež vytvářejí daný prostor, a tedy i jistou formu díla. Díky tomuto “boxu“ je objekt svým způsobem statický, vymyká se však ze své osy živou figurou, která je součástí a krom projekce vychází tedy z hmoty. Tabule samotné jsou kostrou těla. Drží jeho části v uzavřeném pohybu a vrstvou sádla skrývají v sobě vnitřek člověka. Vnitřnosti zde představují duši, ale i celou živou postavu. Živost je hrou jež vytváří děj a snaží se poskládat smysl slova být, nebo-li obrazně řečeno bytost aktéra. Celé je to však výsměch v nevyřčeném tvrzení “prcám na to“ jež se schovává za slovem styk a také pravdou tohoto textu. Akt s nímž se zde tedy stýkáme za rozluštěním QR kódu je možná stále nejasný, ale změnou formy této formality v úkonu odpovídající. Divák jenž sleduje tento objekt je tedy nevědomky uváděn do představení absurdního divadla. V celku se však jedná o živý objekt jenž by se měl lehce pohybovat a tak jak autor chce. Toto jest tedy dalším důvodem proč jsem do něho zakomponovala sebe a dostala tak objekt na scénu rádoby divadla.

Zároveň bych chtěla být zrcadlem pro každého diváka a proto tedy objektu chybí hlava. V živém projevu presentovaným na videu si můžete všimnout masky jež jsem si namalovala tak aby byly viditelné jen oči. K nápadu nasazení masky mě přivedla studie pohybu z níž jsem se snažila vycházet.

„S maskou na obličeji se člověk cítí schovaný, v bezpečí a pohybuje se volněji. Výraz tváře přejímá celé tělo. Je cítit daleko silněji jeho energii, hmotnost, jeho tvar v prostoru. Gesta se zpomalují, zvětšují. I malý pohyb, který vzniká od hlavy, se dostává

do výrazu celého těla, určí způsob chůze, zvýrazní základní pohybový rys postavy a způsob jednání ve vznikající situaci.''⁹

Učila jsem se tedy vědomě ovládat svůj pohyb, který objektu patří.

Výsledné dílo vám zde tedy představuji v podobě videa jehož součástí je i tento text a zvuk v němž slyšíte jeho psaní. Celkově se práce může zdát funkční jen pro tuto bakalářskou práci, ale její podobu můžeme nalézt v každé živé bytosti s níž mohu pracovat a projekcí jí transformovat na určeném místě.

---

⁹ VYSKOČIL, Ivan. *Psychosomatika*. Vyd. 1. Praha: Akademie múzických umění v Praze, Divadelní fakulta, 2008, 195 s. ISBN 978-80-7331-135-3.

8 PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR

Svou prací přináším multimediální rozsah v němž by našel uplatnění ne jeden člověk. Funkčnost objektu je závislá na technice a hlavně personě jež ji a to celé ovládá.

Má práce by mohla jen potvrdit svobodu, které se nám v ateliéru dostává, ale zároveň i poukázat kam až se svojí prací můžeme dojít, kde jsou jaké hranice, které v podvědomí jasně známe, ale ještě jsme se k nim třeba nepřiblížili tak, aby jsme je dobře viděli či je dotekem pocítili.

Na výsledné práci je také možné vidět funkčnost/nefunkčnost jedince. Kde v jistých chvílích spolupracovat. Jakou jinou rovinu by to mohlo posléze získat díky spolupráci a třeba se ve výsledku ocitnout i v mnohem atraktivnějším díky tomu prostoru. Člověk sám přehlídne. V mé ranné tvorbě, kdy jsem našla skryté fotoaparát, a tak svojí cestu v umění po níž jsem se učila správně vidět jsem vlastně zjistila, že nedokážu svým úhlem pohledu obsáhnou rozměr dané věci před níž stojím. Viděla jsem co jsem viděla, ale nemohu říct správně. Ráda jsem se pak dostávala do střetu s umělci, kteří mi danou věc prezentovali jinak. Tímto chci tedy říci, že člověk sám zůstane v tom svém detailu uvězněn pokud od práce nedokáže poodstoupit aby se na ní dokázal podívat zase pod jiným úhlem.

Myslím, že každé presenované dílo přináší diváku v základu už jen právě vlastní pohled na danou věc, díky kterému se nám rozšiřují obzory a toto sdílení může vést jen k dalším zajímavým transformacím. Věřím, ač nad rozdílností názorů, každý jedinec si může v tomto „obrazu“ nalézt právě pro něho to atraktivní a z viděných chyb získat obezřetnost.

9 SLABÉ STRÁNKY

. Slabou stránkou jsem JÁ. Každý nelíbí detail téhle práce.

Položila jsem na sebe břemeno jež se může odrážet i v mém pohybu od skla po sem. Jak jsem se již vyjádřila, tohle celé vnímám jako pohyb. Jelikož se točím okolo toho celého z pozice do pozice.

Hlavním nepřítelem s kterým jsem se střetla bylo počasí. Momentálně na to již hledím s odstupem a úsměvem na slunci, ale v časech projekce jsem nebyla přítomna tak, jak bych chtěla. Bušilo mi srdce s každým úderem kapky deště a byla jsem jednou nohou tady i tam jak vítr sebou šil. Venku mi běžely tři projektrory a počítače, jež dva z toho jsem měla půjčené a třetí zapřáhnutý v procesu byl můj plný materiálu pro tuto práci. Samozřejmě jsem se snažila vytvořit díky těmto nečasům co nejmožnější pro techniku pohodlí, které mi dům mohl poskytnout, ale pokud leje ani nepromokavá bunda nepomůže a nedůvěra ve vítr jež láme stromy je jasná. Je mi docela žinantní si zde stěžovat na počasí, ale pokud mám psát slabé stránky, musím psát i příčiny.

Určitě zásadní výtkou bude kresba na sádlo. Tento průser mě nepřestane přes oči fackovat. Jelikož ve větší míře převažovaly noci kde se stupně pohybovaly kolem trojky, sádlo bylo ztuhlé né-li zmrzlé tak jako já na kost. Kresbu na něm tedy hledáme a jelikož jsem nebyla ve správném rozpoložení, řešila jsem jen techniku venku a techniku pohybu. Vhodné Nástroje aby zároveň nepoškrábaly sklo či namazání možné další vrstvy sádla jsem opravdu nebyla schopná řešit. Prostě jsem to neviděla a nevidím tak ani profesionální jednání. Ocitala jsem se v tolika pozicích, že ani jedna z nich nemůže být výborně zvládnutá. Profesionál má své místo a více méně soustředěně hraje svou roli a můžeme se spolehnout na právě snad výborné výsledky. Kde jsem ale zrovna

já? Všude a nikde. Všude mě kus chybí a to mě mrzí. Tak to mám i v běžném životě. Alternativa pro nedostatek prostředků k cestování. Člověk ale nemusí nikam daleko, to všechno je i tady a teď pokud jsme přítomni, a proto jsem ve svých rolích zůstala i přes vědomé nedostatky.

Chyb kterých jsem se dopustila postupně teď před koncem odhaluji dosti a nejvíce jich nalézem v technické stránce věci, kde kvůli zbrklým krokům a chabým znalostem hlavně v programu premiera nedávám oku takovou kvalitu jež by si zasloužilo.

10 SILNÉ STRÁNKY

Vedle nápadu potřebujete taky nějakou tenzi jež vás pohání v práci. Něco uvnitř vás jež přišlo z venčí odněkud/někoho/něčeho to už je jedno. K námětu mě určitě přivedly takovéto nějaké okolnosti jež mě dostaly do stavu tíže a počal tak vnitřní neklid jež je zapotřebí si srovnat. Na Impulsu, jež mě dohnal k námětu to nestojí. Ikdyž jeho síla sem právě patří, a proto ho zde zmiňuji.

Vnitřnosti jsou neustále v běhu. Tělo a mysl pracuje a my běžíme s časem. Půl rok je doba za níž se ve mě stihly vystřídat všechny čtyři období i stím co přinášejí, a tak to bylo a je.

Pokud mi i přes veškeré slabé stránky dáte možnost projevu, mohla bych se pokusit vymazat ze strany slabin kresbu a namazat opět sádlo již za příznivějších teplot a živě vám představit objekt s kresbou jež skládá dané části těla. Zmiňuji se o tomto možném činu ač se to zde možná nehodí, ale na druhou stranu vidět scénu živě může být přeci jen silnější zážitek. A jelikož se jedná o objekt, přenešení ho videem se pořád blíží spíš záznamu.

Co bych zde však chtěla zmínit, jsou holá videa na nichž stojí celý objekt. Za jejich podobu vděčím právě ateliéru a jeho konzutacím jež mě samozřejmě posouvali, vedli a dotáhli až sem. Díky vedení jsem dospěla až k této výsledné formě jež zde projektuji a síla projektrů Lukovala i přes "hromy blesky".

V objektu z prezervativů jež je jasnou slabinou nacházím i pro mě zábavné detaily jež spešťují mou práci a spešťovali i tak mou tvorbu. I přes kvalita lidl, ale prezervativy mezilidsky fungovaly. Hlavně tedy jako pozadí jež se při různých konverzacích ozvalo.

Při nalézání jejich zbytků jsem si však některá rána přišla jako bych prožila noc v bordelu. S jistou určitostí tak mohu říct. Nepořádek

dělá pořádek. Po natáčení projekce někdy k ránu jsem vždy napáchaný bordel musela sklidit pro klidný a nerušený spánek.

11 SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

a) Knižní a periodická literatura

1. VYSKOČIL, Ivan. Psychosomatika. Vyd. 1. Praha: Akademie múzických umění v Praze, Divadelní fakulta, 2008, 195 s. ISBN 978-80-7331-135-3.

2. ŠEDIVÝ, V., Jak se dělá svět: MAN BANG. Plzeň, 1998. s. 267

b) Internetové zdroje

Jára Cimrman: Cimrman sobě. In: YouTube [online]. 20.1.2014. [cit. 2015-04-26]. Dostupné z:

<https://www.youtube.com/watch?v=aZrN2OXYQQs>

12 RESUMÉ

The result of work that you can see, was created by that I putted myself completely in this project. Although it wasn't my first intention and even today I am not sure if I didn't let myself too much resonate with my work.

For sure, I can say that new path of my future work will be more socially open, therefore more varied and alive, because now is the study of individual behind me. From your point of view it may look like I am an asocial, but the opposite is more likely than that. And today I surely know that working with topic this big and spread can't be done and even I wouldn't like it to do it anymore by myself and by myself only.

Thanks to this project I discovered what my weakness is, what I can improve and what I should pass on completely.

I also learned how different materials perform and I learned something new in almost all parts of my work. But despite all the problems I had, I still enjoyed a lot of fun working and sometimes, during my work, I even felt euphoria. Therefore work I have done had certainly a purpose even though it was cruel sometimes.

This work was for me also a trial in that how far I can go and where are the boundaries, mine and those that someone else built. From my point of view I can say that I crossed mine and I am glad for that.

From my point of view is object getting closer to statue of Golem. From a technical point of view not so perfect, in material strong, it couldn't found place in antiquity and if it should be static, it wouldn't get any admiration even today. His power is in movement caused by human which putted a marble which is in its smallness thought. And if I can see my object like this I am satisfied.

I can only hope that in future I will have better control over technology, which moves with the world and for once I will be moving with it instead.

With its superpowers that technology has I am afraid that it can soon overcome us. I am afraid of children with smart phones, and because of that I will be using technology reasonably as well as swearing.

13 SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1

Prostor – zimní zahrada

Příloha 2

Proces přípravy

Příloha 3

Proces tvorby – srdce

Příloha 4

Proces tvorby – igelitový pytlík

Příloha 5

Proces tvorby – živá postava

Příloha 1

Foto vlastní: Prostor – zimní zahrada

Příloha 2

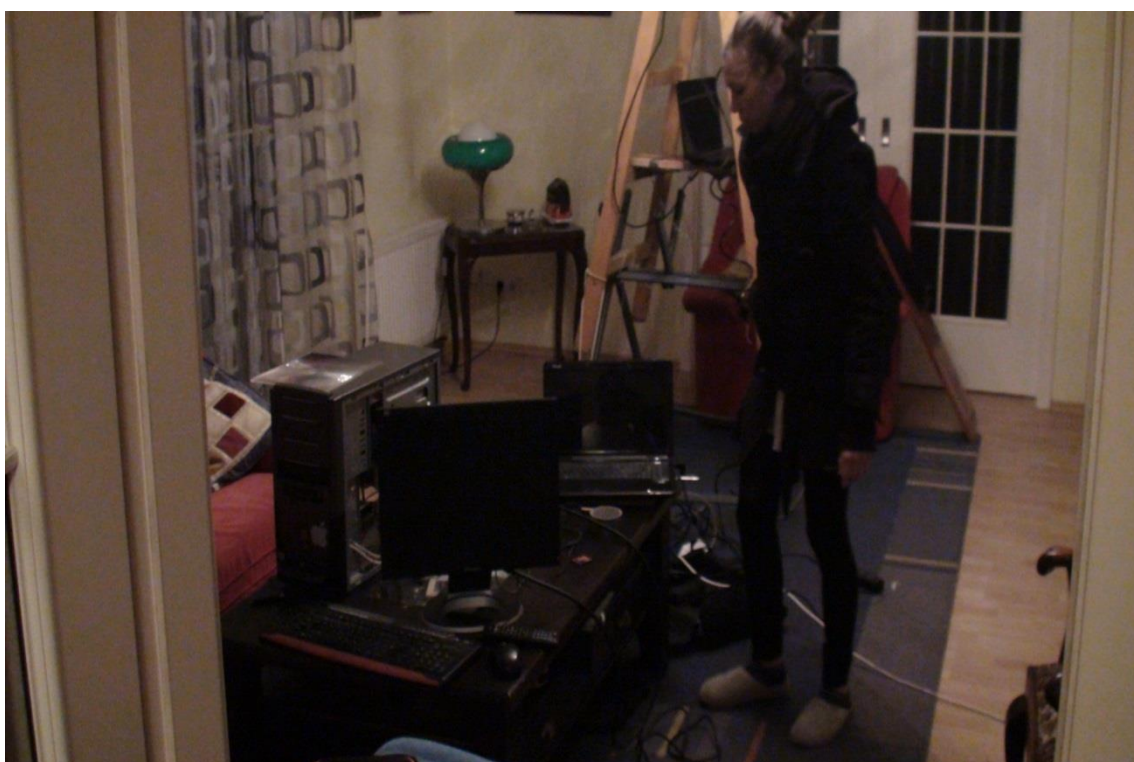

Foto vlastní: Proces přípravy

Příloha 3

Foto vlastní: Proces tvorby - srdce

Příloha 4

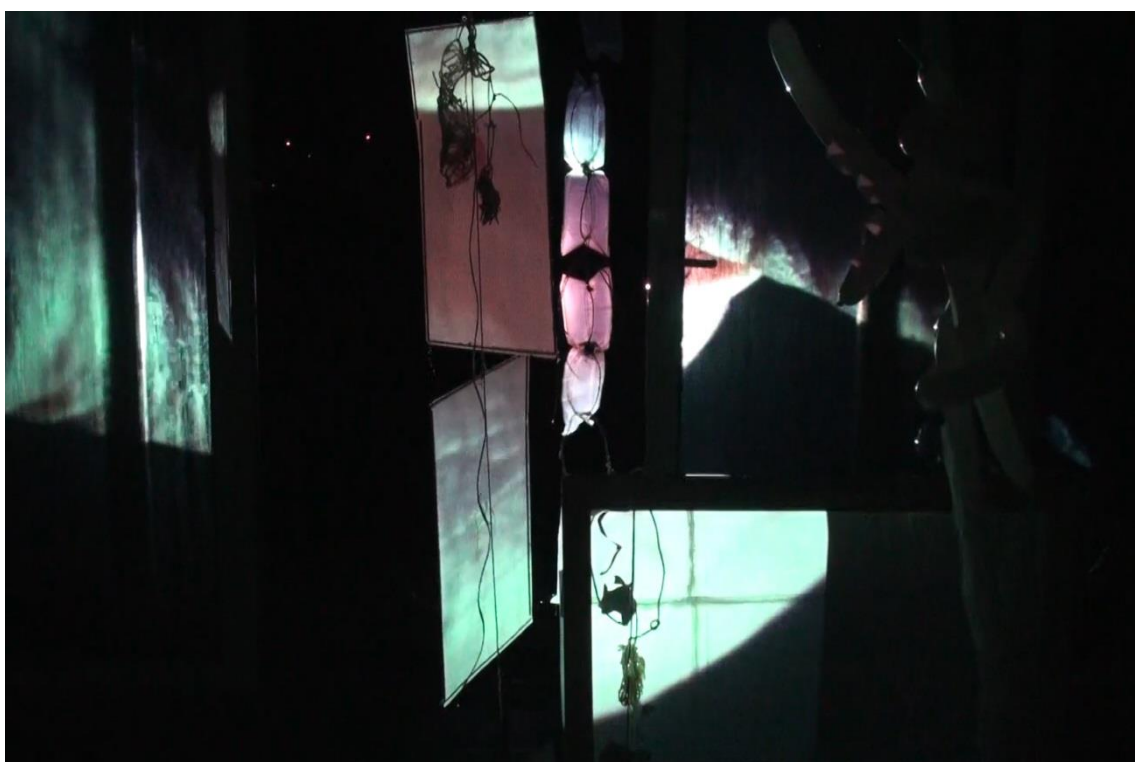

Foto vlastní: Proces tvorby – igelitový pytlík

Příloha 5

Foto vlastní: Proces tvorby – živá postava